

Tartalom

- Merre mutat az iránytű?
  - Pályázati felhívás
  - Már megint én, megint tábor és megint
  - Debate Camp
  - Angolhon
  - Kelet-nyugat-európai környezetvédelmi párbeszéd
  - Würzburgi útinapló
  - Hogy kapcsolódik az Mp3 lejátszó a környezetvédelemhez?
  - Tizenöt éves iskolánk diákönkormányzata
  - Ha nincs, az a baj, ha van, akkor meg mi-nek?
  - Stalzer Tamara verse
  - A könyvszalón - a kultúra sátra?
  - Földet érés
  - Én, a drow
-

Merre mutat az iránytű?

Néhány éve, amikor átvettem elődömtől a diákújság szerkesztését, úgy tűnt, egy kialakult profilú lap továbbvitele nem ütközik majd komolyabb nehézségekbe. Cikkekből, szerzőkből persze akkor sem volt sokkal több, de a munkát élte a hagyományörző-hagyományteremtő szándék. Lehet azonban, hogy a másfél évtizedes, megújult diákmozgalom életében éppen mostanság esedékes bizonyos fajta rendszerváltozás: diákszerkesztők és reformelképzelések váltják egymást szinte minden újabb évfolyammal, egyre több a kritikai észrevétel – az újság ügye azonban csak nem akar rendeződni, nyugvópontra jutni.

„Külső szemlélőként” (nem lévén már diákkorú) azt gondolom, először is **szükség lenne egy olyan diákszerkesztői gárdára, akiket belső ösztönzés, alkotókedv vezérel.** Mióta minden osztálynak van Iránytű-felelőse, ugyanúgy néhány ember ügye maradt az újságkészítés (külön tisztelet a már végzett Nagy Barbarának), pedig ha csak a felelősök fele-harmada működne közre aktívan egy-egy szám elkészítésében, már komoly válogatásra is alkalmunk nyílna. A tavalyi évben, papíron, még évfolyamfelelőseink is voltak, hogy még előbb, közvetlenebb lehessen a kapcsolat olvasók, szerzők és szerkesztőség között...

Szóval, ha meglenne a motivált szerzői gárda, formálódhatna egy eredményesebb szerkesztéselv, sikeresebb, tényleges profilalakítás. Az osztályok képviselői hozhatnák a hírt arról, hogy egy-egy közösséget mi foglalkoztat, mi érdekel, mit tenne, hogyan járulna hozzá közös dolgaink rendezéséhez, végre. A legutóbbi előkészítő beszélgetésen sok ötlet elhangzott, de szinte mindennek az ellenkezője, megkérdőjelezése is. Néhány példa ezekből: legyen egyszerre két lap: egy hagyományos és egy könnyedebb – amelyik jobban „fogy”, az legyen a jövőre nézve az irányadó; ne legyen ilyen nagy a példányszám, sokan nem is olvassák, hanem helyette gyakrabban, kisebb példányszámban jelenjen meg az újság; legyenek újra vélemény- és cikkgyűjtő ládák, legyen olvasói fórum a honlapon, legyen talán az egész lap csak ott olvasható...

Pályázati felhívás

Mivel látom, hogy az Iránytű még a nagy változások után sem nyerte el annyira tetszéseként, mint vártuk, gondoltam egyet, és akcióba léptem. Az ötlet: **sci-fi/fantasy novella író/fordító pályázat**, ha más nem, egy kis anyaggyűjtés. Miért is ne lehetne ez a mi kis kiadványunk az Átjáró és a Galaktika versenytársa? Persze, nem egyik pillanatról a másikra. De ha sokan együtt dolgozunk (gondolok itt nemcsak a nagy többségben lévő aktív LotR-os bandára, de azokra is, akik félnek a „földön járók” lenezésétől, és mégis rajongók), akkor értékeket tudunk teremteni. Az általános passzivitás –tisztelet a kivételeknek– mellett az is segítette döntésemet, hogy már egyik legjobb barátom is azon a véleményen volt, hogy a műfaj nyelve az angol, és ez így van jól. (Ha ezt Kuczka Péter hallotta volna...brrr!!) Ez betette az ajtót: ne legyünk már újra olyan helyzetben, mint a Habsburgok idején! Ezek után mi sem természetesebb, minthogy egy fordítással el is indítom ezt a pályázatot, de előbb még megmondom, hova várjuk a beadványokat: [chloe15\(at\)citromail.hu](mailto:chloe15(at)citromail.hu) vagy [djat\(at\)revai.hu](mailto:djat(at)revai.hu), esetleg lemezen személyesen nekem (Bertalan Lilla 10.F) vagy Juhász Attila tanár úrnak tessék leadni. Jó munkát mindenkinek!

„Már megint én, megint tábor és megint...”

Megjöttem az eMagyarország Internet Táborból, Velencéről. Két nap nem telt bele, és jelentkeztek az elvonási tünetek. De ne szaladjunk ennyire előre: az élményeim akartam ugyanis megosztani Veletek, amiket ez alatt a hat szép nap alatt gyűjtöttem. A kezdeti nehézségek (eltévedtünk, megkerültünk, a lassú regisztráció fáradalmi, ismerkedés, ahol úgy 2 nevet jegyeztem meg, szobafoglalás, ahol majdnem 12-en lettünk 8 ágyra) után máris igénybe vettem a tábor (a tájékoztató szerint még meleg) géptermét, ami kísértetiesen hasonlított szeretett Sz1-ünkhöz, mind technikai felszereltségben, mind felhasználói jogokban, csak kissé nagyobb volt (95 db gép, meg amint később megtudtam, egy kisebb helyiségben volt még 25 tartalékban, ami nem is olyan sok, tekintve, hogy a tábor teljes létszáma 372 fő). Első nap még csak az ebéddel zavartak meg (amiről én kis naiv azt hittem, kötelező), második nap még azt is kihagytam, ám szerdán, csütörtökön és pénteken 11-től érdekes és kevésbé érdekes témákban vitafórumokat tartottak, amiken viszont tényleg kötelező volt a részvétel. A három égető téma: Letöltsem vagy megvegyem? (anyagi helyzetem miatt nem kérdés, mit választottam), a magyar könnyűzene helyzete (rettenetesen lapos volt, királyitvé-stílusú, nem is figyeltem), és a drogok meg az AIDS világa (itt vita nem volt, csak tájékoztató jellegű prezentációk, amik meglepően érdekesre sikeredtek). Csoportunk PowerPoint-szakértőjével, Lord Kortezzel már a második „csopifogi” (azaz csoportfoglalkozás) után elég jól összeismerkedtünk (ugyanis ő volt az egyetlen „elszállt” Star Wars-mániás rajtam kívül), és elterveztük, hogy jövőre vívórangadó is fog szerepelni a tábor programjai között (meg melleleg fél áron szerez nekem kardot, hogy keresem én meg azt, hajaj...), mivel a többi program, hogy is mondjam, eléggé normális volt, olyan muglik gyülekezete" dolog. Meg közben az eső is eleredt, aminek a következménye az volt, hogy strandra lemenés nélkül is vizes lettem, jobb is, hogy nem vittem fürdőruhát.

Persze az eső a kardozást nem akadályozta volna meg, ha lett volna rendes felszerelésünk, de a kazánházból szerzett két ázott deszka csak olyan fél másodpercig bírta a gyűrődést. Így viszont a szabadidő hasznos dolgokra ment el: leginkább netezésre (egymás mellett ülve MSNeztünk, nagyon poén volt), a gépterem bezárása után pedig sárdobálás, esőben táncolás vigalomra (és az instruktorok ijesztgetésére, talárban, éjfél körül, máig nem tudom, mi volt rajtam olyan félelmetes). Kortezzen kívül csak a tábor ügyeletes kiscicája, Gyilkos viszonyult hozzám elfogadóan, nem pedig átnézve rajtam vagy gúnyolódás céltáblájaként felhasználva, mint a többiek. Utolsó nap kiderült, hogy (a zsűri szerint) „toronymagasan” megnyertem az interaktív költőversenyt (leültetnek a Word elé, és fél óra alatt rittyents egy verset az online kötetett emberi kapcsolatokról), de ezt még most is alig hiszem el, pár, itt a suliban kapott kritika után. Szóval, ennyi volt a Velencén töltött idő, amit

szerintem maximálisan kihasználtam. Jobb, mint otthon, de még nem az igazi (akár csak az Iparkamara rémtette, az eddig ingyenes hozzáférés, ami mostantól 250 Ft/óra).

Hogy az igazi mi lett volna, azt példázza a hazatérés után kézhez kapott augusztusi Révülő Krónika, amelyben Éjfél Lin remekül megírt beszámolója olvasható a pálházai Első Álomfogó-ÁlomVilág Egyesített Táborról. Szó szerint varázslatos programok (még talán jobban is sikerült, mint a tavalyi, amiről itt, az Iránytűben is megjelent az a kis „népszerűsítő” cikkem), még Star Trek- és vámpírfilm-maraton is volt. Az igazsághoz persze hozzátartozik az is, hogy az nem tíz-, hanem 28 ezer forintba került, na de a kormány igénybe vette egy alapítvány segítségét, meg aztán a jó társaság nem kerül pénzbe. Ám semmi baj, egyszer még oda is elmegyek megint, mielőtt közületek eltávozom. A Révai „helyi híressége” és science-fiction szakértője:

Chloe

Debate Camp

Helyszín: Balatonyörök. Időpont: 2005. augusztus 12. – 18.

Ezek a debate tábor legfőbb adatai. Persze csak azoknak, aki érdekeltek az adminisztárcióban, hiszen a debate-nek megannyi szintje és mélysége van. Ám ne rohanjunk előre, felteszem, sokan vannak azok, akiknek fogalmuk sincs arról, hogy mi is az a debate, ami – ha nem tévedek (és nem szokásom) – magyarított változatban „disputa”. **A debate két – általában – háromfős csapat szabályok által kordában tartott vitája egy adott témáról.** És mindezt megfélemlítő, ez mind angolul történik. A debate igen hatásos eszköz, ami nemcsak a retorikai képességeinket (ha vannak egyáltalán) fejleszti tovább, hanem önbizalmat ad, ha publikum előtti beszédre kerül a sor. Dióhéjban ez a debate, és ha leírva szárazon is hangzik, a megfelelő emberekkel az oldaladon a szórakozás egy igen kifinomult változata lehet. Magyarországon csak két iskola üzi heti rendszerességgel ezt a fajta szórakozást. Ha az egyik nem a Révai lenne, e cikk máris értelmét vesztené, ám – Portörőné Mándli Szilvia tanárnőnek köszönhetően – az egyik valóban mi vagyunk. A balatonyöröki tábor igazán ideális helyen volt, ugyanis közel feküdt a parthoz és Balatonyörök látóvonalaihoz is. Sajnálatos mód, az elhelyezkedés adta lehetőségek közül egyiket sem tudtuk igazán kihasználni, tekintve, hogy ezen a nyáron – mint ahogy azt bizonyára mindenki érzékelte – csak igen csekély számú, a tuareg kisebbségnek kedvező (tehát meleg) hét volt, és sajnos a tábor hete nem ezek egyike volt. Mindenesetre ezt nem bántuk, ugyanis a debate minden időnkét kitöltötte, mert a vitaközösségnek rengeteg formája van (ezeknek elhanyagolható százaléka vethető be az anyukánk ellen), és ezek közül a legfontosabbakat sikerült „lefednünk” a táborban, úgy mint: parlamentáris debate vagy a mock trial (szimulált bírósági tárgyalás).

Ám nem csak magyarok voltak ott, hogy lefedjenek és hasonlók. A táboron romániai debaterekkel osztoztunk, akik annyira agresszíven vitáztak, hogy nem volt szerencsés asztalt tenni eléjük debate közben, mert féltő volt, hogy nagyobb erőpróbának vetik alá, mint amekkorát ésszerűen várhatnánk, hogy elbír (azaz szétverik). De le a kalappal tudásuk és szónoki képességeik előtt. Debatén kívül is került sor szociális interakcióra a két nép között, melynek keretében mindketten átadtunk valamit kultúránkból a másiknak (persze csak a táborozás íratlan szabályai által szabott keretek közt...).

A debate hivatalosan is vicces válfaja a fun debate, ami azért érdemel külön bekezdést, mert ez volt az a terep, ahol a magyar (még pontosabban: a révais) osztag (Portörő Ádám, Szabó Évi, Szabó Péter, Enzsöl Miki, Módos „Szamuráj” Dezső, Cseh Richárd, Bede-Fazekas Máté és jómagam) újat tudott mutatni a románoknak, akik valamilyen oknál fogva egyenlőségjelet tettek a bután-utánozó szerepjáték és a fun debate közé. Ebben a fajta disputában, az adott tételmondat alaphoz vicces, és az ember – az alapvető udvariassági normákat felrúgva – akár a másik csapat tagjainak egyenként

való kivesézésével és lefitymálásával is megnyerheti a közönséget az ő csapata által támogatott ügynek.

A hetet tábortűzzel zártuk, melynek során Viktor, a tábor különbejáratú idiótája majdnem sikeresen felgyújtott mindent, de hepienddel zárult a dolog, és senkinek sem esett bántódása, csak Vikornak, de azt valahogy nem bánta senki. Másnap pedig újonnan kötött barátságokkal tért mindenki haza, háta mögött egy hét tömény jókedvvel és egészséges vitával. Ez úton is szeretném (szeretnék) megköszönni e csodás lehetőséget Portöröné Mándli Szilvia tanárnőnek, aki ezt az egészet lehetővé tette, és aki megmutatta, hogy az ellenfél lehurrogása nélkül is be lehet bizonyítani az igazunkat, sőt így még élvezetesebb is...

Gyurkovics Máté

8.F

Angolhon

Június végén egy kis létszámú, ám annál lelkesebb révais csoport vett részt egy tíznapos angliai utazáson, ami a „Világörökségek Britanniában” fantázianevet viselte.

Az odaúton rövid pihenőt tartottunk Melk barokk apátságánál, és 22 órányi buszban üldögélés, Csalagúton való átkelés után a ködös Albion földjére léphettünk.

Az első megálló Stonehenge. A kőkör keletkezéséről és valamikori funkciójáról persze a helyszínen sem tudunk meg semmi biztosat, de élmény élőben látni a több tonnás tömböket.

Este elfoglaljuk a tengerparti szállást: praktikusan berendezett mobile home-ok, 200 méterre az Atlanti-óceántól.

Másnap Bath városába indulunk. Itt egyesül az ókori római és a kelta kultúra. Útban szállásunk felé, a bristoli függőhídnál meghallgatjuk a szerencsétlen-szerencsés öngyilkos történetét, aki a zuhanás után még 50 évig élt.

A következő látványosság az Eden-projek: hatalmas üvegburák alatt látható a trópusi és a mediterrán növényvilág.

A délutáni program Polperro, nevében és hangulatában is olaszos falu lagúnákkal, sziklás tengerparttal.

Portland félszigetén ízelítőt kapunk az angol időjárásból: negyed óra alatt szürkésfekete felhők borítják el az egész eget, és az eső nem csak úgy póriasan fentről, hanem minden irányból és óriási cseppekben érkezik.

Az utolsó négy napra maradtak a legemlékezetesebb élmények: Churchill szülőhelye és Marlborough hercegének palotája: Blenheim. A híres egyetemváros, Oxford, és az utolsó napon London. A fővárosban hosszú sétát tettünk a nevezetességek között. Sajnos mindössze két óra szabadidőt kaptunk egy olyan városban, aminek megismeréséhez életek sem elegendők. Azért megtettünk minden tőlünk telhetőt. Térdig lekopott lábakkal, és szemünk előtt a Buckingham Palace, a White Hall, a Piccadilly Circus, Chinatown, Trocadero, a parlament, a Big Ben, a St.

James Park, a Trafalgar tér és persze a piros emeletes buszok képeivel szálltunk fel a buszra. Folkstone-ban rengeteg új élménnyel gazdagabban vettünk búcsút a szigetországtól, amibe én eső-ide, köd od- tíz nap alatt szerelmes lettem.

Kelet-nyugat-európai környezetvédelmi párbeszéd

A Révai Miklós Gimnázium 10. osztályos tanulóinak egy csoportja az aacheni IZOP-Intézet által útjára indított projekt keretén belül a Majna mentén fekvő Münsterschwarzachban járt. Az úticél azonban nem csupán a kirándulás volt: a tanulók családoknál laktak, így megismerkedhettek az ország sajátosságaival, és a leghatékonyabban gyakorolhatták a német nyelvet.

A fő feladat azonban egy előzőleg kiválasztott környezetvédelmi témában végzett komoly kutatómunka, ami jelen esetben a würzburgi Fraunhofer Institut legújabb fejlesztéseivel, az üvegszenzorral és a fénydoziméterrel való ismerkedést jelentette. A projekt-nap után két délelőtt állt a diákok rendelkezésére, hogy az új ismeretekről kívülállók számára is érdekes, érthető újságcikkeket fogalmazzanak meg, amelyek országos napilapban és helyi, illetve iskolai újságban is megjelennek.

A partneriskola diákjai márciusban érkeznek Győrbe, hogy magyar „vendéglátó-testvéreikkel” hasonlóan izgalmas program részesei lehessenek.

Würzburgi útinapló

2005 10. 26.-án egy hosszú éjszakai utazás után érkeztünk meg a monumentális münsterschwarzachi bencés kolostor parkolójába. Az izgalommal teli várakozás után mindenki rátalált vendéglátó családjára. A napot ismerkedéssel töltöttük. Néhányan kirándultak Bambergbe vagy Würzburgba, és volt, aki ellátogatott a közeli vidámparkba vagy biciklitúrázott a családdal.

Másnap egyórai vonatút után érkeztünk meg Nürnbergbe, Albrecht Dürer szülővárosába, amelyet idegenvezető segítségével ismertük meg. Nagyon tetszett a középkori vár, a Lorenz templom és a „Szépkút“. (ezt arról híres, hogy aki megforgatja a rajta levő aranygyűrűt, kívánságai teljesülnek.) A főtéren is sétáltunk, ahol évente a világszerte elterjedt karácsonyi vásárok kerülnek megrendezésre. Nem sokan tudják, hogy a mézeskalács is nürnbergi specialitás.

Kedd az információgyűjtés napja volt a Fraunhofer Társaság würzburgi szilikátkutató intézetében és ennek bronnbachi kihelyezett állomásán. Az intézet fő profilja a szilikátkutatás, tehát üveggel, kerámiával és ehhez hasonló anyagokkal foglalkozik. Például mérőeszközöket is fejlesztenek, az egyiket közülük nekünk is volt lehetőségünk elkészíteni: egy üvegszenzort, amivel a levegő szennyezettségét lehet mérni. Megismerkedtünk a laboratóriumban folyó munkával, a kutatási tevékenységekkel és a szabadalmaikkal. Egy érdekes előadást is meghallgattunk az üvegkorróziót okozó mikroorganizmusokról.

A következő 2 napon elkezdjük megfogalmazni gondolatainkat, tapasztalatainkat a Süddeutsche Zeitung és a Népszabadság számára. Az időt cikkírással, tapasztalatcserével töltöttük, mely nehéz feladat elé állított minket. Mivel ez volt utolsó esténk, német diáktársaink egy búcsúpartit szerveztek nekünk.

Hazaindulásunk napján megtekintettük Würzburg városát. Az élményekkel teli hét után elbúcsúztunk vendéglátóinktól, akikkel szoros barátságot kötöttünk. Ezután nekivágtunk a hosszú útnak Magyarország felé.

Lázár Kornél, Szarka Zsófia, Varga Eszter

Döbörhegyi András

Hogy kapcsolódik az Mp3 lejátszó a környezetvédelemhez?

Erre a kérdésre valószínűleg 10 átlagember közül 10 nem tudna pontos választ adni. A felelet a német kutatók törekvései közt keresendő: A terméket egy kutatóintézet fejlesztette ki, más környezetbarát termékekkel együtt. Az intézet neve: Fraunhofer ISC. Fő céljuk a világ energiaszükségleteinek csökkentése optikai találmányok segítségével. A cég pályázatokból nyer pénzt a környezetvédelmi újítások kifejlesztésére és a prototípusok elkészítésére.

A kutatásokat a német állam is jelentős összegekkel támogatja. Ez nem is csoda, hiszen 58 németországi létesítményével 12600 embernek kínál munkalehetőséget. A cég nevének kiválasztása nem a véletlen műve volt. A névadó, Joseph von Fraunhofer, a 19. századforduló tudományának nagy alakja. Kutatásaiban leginkább az optikával foglalkozott, felfedezte a napspektrum ún. Fraunhofer-vonalait. Tudományos tevékenységei mellett vezető és társtulajdonos volt egy üveggyárban.

Milyen terveik vannak a jövőre nézve? Katrin Selsemann, az intézet munkatársa, nyilatkozatában legfőbb célként egy 2010-re kitűzött európai uniós pályázat elnyerését említette.

Berényi Boglárka – Johanna EnglertPacsi Diána – Anne-Katrin Langer Szabó Sándor – Lukas Kraus Csonka Ádám – Lukas Zimmermann

---

Tizenöt éves iskolánk diákönkormányzata

Emlékezve Fekete Dávid szavaira: "Egy kisgyermek életében tizenöt év valami felfoghatatlan nagyságú időszaknak tűnik. Aztán mikor az ember tizenöt évet megél, akkor már elmondhatja, hogy életének egyik meghatározó része –gyermekkora- elmúlt, lezárult." Bár annyira talán mégsem meghatározó, hogy erről az országos rendőrfőkapitány, a város polgármestere és a televízió is megemlékezzen. Nem így egy diákönkormányzat életében.

Immár tizenöt éve működik egy szervezet iskolánkban a diákokért. Noha mindebből a diákok többsége vajmi keveset vél érzékelt. Mégis természetesnek- és mintegy magától értetődőnek – veszik az időről időre megrendezésre kerülő suli-bulikat, lelkes résztvevői a sportversenyeknek, és a diáknapi irányításáért is nagy hévvel küzdenek. De hogy mi áll mindennek háttérben?...

A DÖK megalapításakor két fő feladatban határozta meg irányelveit: a rendezvényszervezésben, ill. a diákok jogainak érvényesítésében. Úgy vélték, hogy új szokások teremtésével színesíthetik az iskola életét, és együttes erővel gyógyírt találhatnak az esetleges problémákra.

Az elnöki feladatokat első ízben Dankházi Veronika látta el, majd a mostani vezetőség előtt szintén egy hölgynek, Debreczeni Mór Andreának szavaztak bizalmat. 2004 óta az önkormányzat tevékenységeiért Fekete Dávid felel.

Az elmúlt évek során a diákok önszerveződése sikeresnek bizonyult, melynek elismeréseképpen 2005. október 21-én felavathatta első zászlaját. A zászló előtt a diákönkormányzat valaha volt és jelenlegi első emberei

egyszerre hajtottak fejet. Dr. Bene László is legitimizálta szalagjával a szerveződés nagykorúságát.

Horváth Péter igazgató úr pohárköszöntőjére emlékeztetve mondhatjuk, hogy e rúdra erősített vászon különböző célokat foglal egységbe. Az egység, az együttműködés fontos kulcsszó önkormányzatunk és minden intézmény fennállásában. Beszédében Balogh József polgármester úr is rávilágított, hogy az itt megszerezhető tapasztalatok utat mutatnak a sikeres közéletben való boldoguláshoz.

Dr. Kovács Krisztián aljegyző úr sikerrel járó erőfeszítéseket kívánva adta át a Győr-Moson-Sopron Megyei Önkormányzat elnöke, dr. Szakács Imre nevében az elismerő oklevelet. Ezután a rendezvényt diákjaink ünnepi műsora koronázta meg. A Módos Orsolya, Módos Máté, Kovács Péter és Hargitai Balázs alkotta vonósnégyes zenéje után Miklósy Boglárka szavalta el Kosztolányi Dezső Zászló c. versét. Külön öröm volt látni, ahogy a Sani Singers (Steszli Mária, Módos Orsolya, Németh Anna, Kovács Péter) által teremtett fergeteges hangulat magával ragadta a lábával ütemesen doboló Bene László urat is. Mindezt tovább fokozta Farkas Daniéla és Győri Zsolt latintánc-bemutatója.

A köszönetből így vette ki részét az iskola néhány tehetséges tanulója. Az évforduló napját emlékezetessé tevő szervezőket is köszönet illeti.

A Révai mindenkori diáksága előtt példaként lebegjen, ahogy a rendezvény vendégei és számos iskola diákjainak képviselői egy emberként sorakoztak fel a zászló mögött.

Inzsöl Kata 11.C

Paksi Lilla 11.C

Ha nincs, az a baj, ha van, akkor meg mi-nek?

Amióta létrejött az iskola intézménye, azóta hoznak döntéseket az állam, illetve az iskola vezetői rólunk, diákokról. De mindig akad köztünk olyan, aki lelkesebb volt az átlagosnál, és aki tenni kívánt a saját és társai életéért, bele akart szólni a minket érintő kérdésekbe. Ezt azonban nem mindenki nézte jó szemmel. A 90-es évektől ez a diákönkormányzat (DÖK) létrejöttével szervezeti keretek között jogosan működik, azaz a diákság véleményét hangoztathatja, és elképzeléseit adott keretek között valóra válthatja.

Ezzel szemben mit tapasztalunk mostanában? Megválasztjuk osztály- és iskolaszinten a DÖK-vezetőséget, utána ülünk babérjainkon. Pedig egyáltalán nem biztos, hogy nekik vannak a legjobb

elképzeléseik, vagy ők a legalkalmasabbak, de az vitathatatlan, hogy ők tesznek a legtöbbet. Ha van elképzelésed, menj oda, „segítsd” őket! A pusztá negatív kritika, tett nélkül, hiábavaló.

A DÖK tagjainak fontos, hogy összeüljenek. Erre kiváló alkalom a Diákparlament, ahol az összes osztály képviselőinek részvételével megvitatják az előző év eseményeit, a következő év terveit, illetve megválasztják a vezetőséget. A napot a város nevében dr. Schmidt Péter alpolgármester, míg az iskola részéről Horváth Péter igazgató úr nyitotta meg. Említett gondolataink igazgató úr és Kovács Csaba tanár úr beszédében kaptak nagy hangsúlyt.

A tavalyi év értékelése néhány főbb pontban:

Október 22-én volt a teljes tisztújításra. Az új vezetők módosították a szervezeti- és működési szabályzatot (ami az osztályok el is fogadtak). December 6-án hagyományteremtő céllal rendeztek asztalitenisz versenyt.

Gyűjtöttünk a délkelet-ázsiai szökőár károsultjainak. Rendezvények voltak még: választási bulik, ünnepi megemlékezések, diáknapi, ballagás, évváró... Átadták a Révai Miklós Gimnázium Diákönkormányzata Kitüntető Oklevelét.

A programok lebonyolításának anyagi háttérét a diákok által befizetett 1000 Ft fedezte, a többit a különböző támogatások, pályázatok által befolyt összegek. A városban működő diákönkormányzati szervezetek együttműködésért is történt előrelépés.

Az elnök ismét Fekete Dávid lett. Alelnök: Eöry Zoltán és Ács-Kurucz Mariann. Kulturális felelős: Vörösházi Adriána. Sportfelelős: Nagy Gábor. Jegyző: Kovács Gerda.

Az ez évi terveket az újonnan megválasztott elnök ismertette: 15 éves jubileumi ünnepség megszervezése és lebonyolítása;

évkönyv kiadása; jótékonysági est a Révai Baráti Kör szervezésében.

Közben Szijjártó Péter országgyűlési képviselő mondta el álláspontját az ifjúsági esélyegyenlőség biztosításáról.

A következő javaslatok hangoztak el az osztályok képviselőitől: az épületek állagának javítása: nyílászárók cseréje, szekrények, vizesblokkok felújítása; problémák az esti tagozatosokkal; legyen kellemesebb hangú csengő J; dolgozatok számának korlátozása, kiosztásuk határidejének szabályozása; révais bulik jegyeladás-növelési módszerei.

Kérdések sora hangozott még el. Várják javaslataitokat, illetve további problémáitokat az erre kihelyezett dobozba és a „Tanulói Észrevételek” kérdőív kitöltésével.

Birtha Barbara 11.C, Pintér Éva 11.C

Stalzer Tamara verse

Itt van az ősz, itt van újra.
Rosszat s bajt hoz rendesen.
Halált terem bűnök nyomán,
Könnyet, sírást, csendesen.
Bármit mondok, csend fogadja,
S holtról nem szól senki sem...
Itt van az ősz, itt van újra.
Eltűnt minden, mi lett volna –
Az elfelejtett gondolatok
S a porrá tört pillanatok
Meghalnak a nyárral együtt.
Nincs jövőm, se életem...
A csend felel, más senki sem.

A könyvszalón - a kultúra sátra?

Bevallom őszintén, nagyon rácsodálkoztam a feliratra, hogy "V. Győri Könyvszalón". Ötödik? Ennyi volt már? Bárhogyan is kutattam emlékeim között, amik a könyvszalónnal voltak kapcsolatosak (elég halvány emlékek, elég kis számban), csak három sátor belső képét tudtam felidézni. Hát, úgy látszik, régebben nem verték nagy dobra. Vagy én voltam tájékozatlan. Inkább az utóbbi, de mindig hárítsuk át hibát másra, nem?

Szóval ott álltam a sátor előtt az embertömeg közepén. Az előbbi kis megingásom kulturáltságommal kapcsolatban azonnal semmivé lett. Sok embert látva a saját szintem szégyellnivalón alacsonynak éreztem, de voltak elegenden, akik tőlem is jócskán elmaradtak.

Diákok különböző iskolákból, akiről ordított, hogy igazából fogalmuk sincs, hogy mi is van abban a nagy fehér sátorban, és nem is nagyon ösztönözték magukat (hát még egymást!), hogy menjenek be, és nézzenek már körül. Egy jó lógás volt, helyesbítve: megfelelő alkalom arra, hogy egy órát ne kelljen végigülni, hanem inkább a hidegben a haverokkal elszívni egy cigit. Menjünk be! Báméskodók sokasága, akiket könnyen lehet csoportosítani.

Első csoport: Kering-kering, és csak kering, annyira nem is tudja, hogy hol van, és miért van itt. Csak hallotta, hogy van ilyen izé, ilyen könyvvásár vagy mi, és ilyet nem szabad kihagyni. Elvesz egy-két szórólapot, távolról megnézi néhány könyv borítóját. Ami érdekli, azt még át is forgatja - jobb esetben. Vigyázat! Ha abban a bizonyos érdekesnek ígérkező könyvben nincs egyetlen árva kis rajz sem, vagy bármi exkluzív dolog, csak fekete betűk fehér lapon, akkor bizony az a könyv lehet, hogy visszatér társai közé a polcra az első csoportba tartozó olvasó ízlése miatt. De ha a második csoport embere veszi kezébe?

Második csoport: A második csoport embere kezébe veszi, átnézi, talán kissé meg is nyugszik, hogy nincs benne kép, és megveszi. De biztos, hogy tetszett neki az, amit látott? Nos nem. A második csoportba olyan emberek tartoznak, akik azért járnak ilyen eseményekre, mert önéik azt kell tenniük. Tőlük azt megköveteli a kultúra, a társadalom, az értékrendjük, az egójuk és nem utolsósorban az egy anyagi helyzetben lévő "előttük mosolygok, hátuk mögött bemutatok"-szerű család. Bizony, ők az újjazdagok, akiknek ismertetőjele a divatos (vagy általuk annak hitt) ruházat, férfiaknál szemüveg, drága óra, szépen gondozott arcszőrzet, és a női egyedeknél is felfedezhető nagyképű, lenéző stílus. A nőnemű újjazdagok igazán feltűnően néznek ki. Ha az állatvilágban élnének, a hímek folyamatosan párosodásra felszólító kinézetűnek titulálnák őket. Nagyon vastagon

festett haj, nagyon vastagon festett köröm, nagyon vastagon festett arc. Igazi színekavalkád, igazi festmény. Kár, hogy ronda.

Harmadik csoport: A kulturáltak. Megfogja, megnézi, beleolvas, vagy megveszi, vagy nem. Nem törődik azzal, hogy milyen a könyv kinézete, szereti a fekete-fehér lapokat, de akár a hupilila-neonzöld lapokat is. Neki mindegy. Csak olvasmány legyen. Tényleg a belső a lényeg. Nem megy el csak úgy a tábla mellett, amelyen megtalálhatjuk a felolvasások, interjúk vagy dedikálások időpontjait. Nem, megáll, megnézni, megjegyyez néhány dolgot, elmegy rájuk, leül, végighallgatja, örül. Örül, mert gazdagodott egy jó könyvvel, hallhatott néhány verset, meghallgathatott egy interjút egy számára fontos emberrel, és ami a legfontosabb, hogy magába szívhatott egy kis kultúrát.

Negyedik csoport: Igazából nem behatárolható. A negyedik csoport a töltelék, amelyben én is benne vagyok. Körüljáróm néhányszor, megnézegetek néhány könyvet, esetleg benézek néhány interjúra is. És a hozzám hasonlókkal együtt örülök, hogy itt lehettem. Ahogy végülis mindenki. Valaki azért lett boldog, mert kapott ingyen színes és szép broszúrát, más azért, mert vett valami drága könyvet, amit tud mutogatni vendégeinek, valaki pedig azért, mert talált egy kis kultúrát a zajos, füstös belváros kellős közepén. Ha csak egy hétvégére is, de megmozdult Győr. Az emberek elmentek, és láttak könyveket, és volt esélyük rá, hogy felfedezzék az olvasás örömét. Szerintem sokan fel is fedezték. Kell ennél több?

Kanicsár Ádám 10. B

Földet érés

egy mosoly
csak ennyi
nem t'om mire vélni
én csak mentem
kérem
szépen
mint mindig
a föld fölött két centivel
a gravitáció ah nem érdekel
ha álmaim húznak az édig
ám egyszer csak
hopp a földre
hol vagyok nem tudhatom
előttem áll egy kedves lény
nyugdíjasforma tünemény
kinek szeme rám ragyog
a vastag szemüvegen át csillog
és köszön
hogyan vagy aranyom
jól köszönöm
és mennék tovább
hisz én őt nem ismerem
de a néni oly kedves
hogyan megállok és csevegek
és ez így megy
napról napra
a felhők fölé sose érek

de minek is
ha ily
szép
az
élet.

Otrok Zsófia 11. C

Én, a drow

A gyűlölet ott a legerősebb, ahol valaha a szeretet uralkodott. Testvérek voltak, az Üresség Úrnője és a Királyság Atyja. Az Úrnő a türelem és a káosz mestere volt, azt hívnék, idővel minden dolog nagyszerűvé lesz. Sokáig dolgozott, hogy a világot tökéletesítse, de a Királyság Atyja ott akadályozta, ahol tudta, mert nem akarta, hogy a világ megváltozzon.

Az Atya vezette az elfeket, és az ő területe a rend volt. A múltban, melyet a halandó számítás felfogni sem képes, a két isten vitatkozni kezdett. Bármilyen okok miatt is, öltre mentek mennyei otthonukban, egy harcba kezdtek, ami folytatódott a halandók világában.

Minden istennek volt saját népe, kivéve az Úrnőt, akinek csak pár követője volt az elfek között. Ezekben az ősi időkben az elfek örökkévalók voltak, soha nem öregedtek meg, hibátlanok maradtak

szépségükben és kecsességükben az eónok elvonultával is. Az Üresség Úrnőjének első követői lettek e kor csodatevői, mert az Atya követői nem rendelkeztek a varázslás képességével, és csodálkoztak rajtuk. Fivérek és nővérek voltak az Úrnő hívei és a közönséges nép, amely az Atyát imádta, de csatáik véresebbek voltak bárminél, amit azóta látott a világ.

Az Üresség leghatalmasabb követői összegyűltek, hogy megtárgyalják sorsukat, és gyászolják végzetüket, mivel ők kevesen voltak, a többi elfek pedig sokan. Közülük a legnagyobb mágus Eldritch volt, a király után a legősibb az elfek között. A király Eldritch ikertestvéreként született, csupán percekkel előtte, és ők ketten természetüknél fogva éppúgy összetartoztak, mint a vérségi kötelék által. Népeért aggódva és bátyja árulásától gyötörve Eldritch jóslatot kért, ami transzba ejtette több napra. Míg a többiek vezérükre vigyáztak, az elfek mozgósítottak mozdulatlan istenük érdekében Eldritch és a többi mágus ellen.

Azon idők rémületét még mindig emlegetik népem körében, és az elfek aljas árulását nem felejtik el az idők végezetéig. Mikor végre Eldritch felébredt, a király elé vitték és halálra ítélték a Királyság Atyja elleni bűnökért. Már csak maroknyian éltek mágikus testvérei közül, és a nagy mágus is legyengült a látomások brodalmában töltött idő alatt. Eldritch kérte, utolsó szavait hadd mondja egyedül a királynak, és kötelekeik miatt, melyek már jóval a mennyei szakadás előtt is fennálltak, ezt megengedték neki.

Bár nem tudja senki, mi hangzott el a két vezető között, azt mondják, a király aranyhaja hófehérré változott, és vénség sújtotta, mint a halandó embereket. Csak évek múltán tudták meg, hogy az idő, — ami lassan minden elfen győzedelmeskedett — egy átok, amit az Üresség Úrnője küldött, hogy változást idézzon elő szívükben. Dühében a király kitaszította Eldritch-t és a megmaradt mágusokat, hogy soha ne térhessenek vissza az erdőbe, ami az otthonuk volt, mióta a világ az istenek keze alatt megformálódott. Az addig örökkévaló elfeknek a büntetés rosszabb volt a halálnál, és sok száműzött inkább a kardjába dőlt, mintsem otthonán kívül éljen mindörökké. A király a mágusokat "drow"-nak nevezte, mondván, nem méltók semmi más címre, csak egy kifordított, jelentés nélküli szóra*. Eldritch mindezt előre látta nagy révületében, és drow-jait elvezette az erdő alatti barlangokhoz, az idők végeztéig tartó háborút esküdve az elfek ellen. Sok nemzedéknyi idő elmúlt, mire a két faj újra találkozott.

A századok alatt, míg népem erőt gyűjtött és azt a mágiát, mely minket népként azonosít, az elf nemzet elpusztult. Ezt nem tudtuk, így háborúra készültünk fel, és egyként vonultunk a felszíniek ellen. Megváltoztunk, a varázslat, ami annyi ideje az örökségünk része volt, részévé vált testünknek és föld alatti otthonainknak. Az ellenség, amivel a fenti világban találkoztunk, nagyobb volt, mint bármi a történelemben, és hatalmasabb, mint amit bárki is el tudott képzelni.

Az elődök rabszolgáskorba taszították a felszíni elfeket, míg mi a sötétségben készülődtünk. Először azt hittük, szövetségesek lehetünk, varázshasználó óriások az elfek kecsességével és ismeretlen idők bölcsességével. Tévedtünk. Mikor az elődök látták a drow sereget felemelkedni a sötétből, örökre megjelölve otthonaink fekete földjével, megismerték a félelmet. Az óriások hadsereget állítottak elő a rabságukban tartott ősi népek tömegéből. Ember, elf és minotaurusz állt a teljes drow nép ellenében, akik a háborúért születtek és éltek. Az elkövetkezett csaták titániak voltak, és az elődök valóban drágán fizettek győzelmükért. Az emberek elestek harcosaink előtt, míg az elfek elmenekültek előlünk. A megmaradt minotaurusz harcosok büszkén üdvözölték a drow-kat, akik ordítások közepette rengeteget küldtek közülük az ő brutális istenükhöz. Ahogy elhagytak voltak akkor, mikor az elődök leigázták őket, isteni védelmezőik hiányoztak az Úrnő gyermekei elleni harcban is.

A drow szó jelentése rémtörténétté vált a többi faj gyermekei számára, szándékainkat és vonásainkat annyira meghamisították, hogy jobban hasonlítottunk rémálmodokra, mint önmagunkra.

Sötét elfeknek hívtak minket, mind testünk, mind lelkünk miatt. A végén az elődök gigászi varázsereje volt az, ami visszaszorított minket. Bár évszázadokat töltöttünk mágiatanulással, megalkotva a finom művészetet, amivé a varázslás vált, az óriások hihetetlenül erőteljesek voltak, olyan bűbájokat szöttek, melyek messze meghaladták még felfogóképességünket is.

Eónok teltek el, mialatt mi újra elrejtőztünk sötét otthonunkba. A fény világában az elődök elmentek vagy meghaltak ugyanolyan titokzatosan, ahogy megérkeztek, de az örök félelem a drow-tól megmaradt. Kevés felszínlakó lát minket és éli túl a találkozást, mert türelmesen várunk az időre, amikor megint felemelkedünk a világból, ahova kényszerítettek minket.

Christos LaKrail vagyok, Eldritch leszármazottja és a drow-k gyermeke. Elveink és erőnk megtestesülése vagyok, és nem vagyok egyedül. Minden férfi, nő és gyermek lábai alatt, aki a napon él, van közülünk egy-egy várakozó. Az Üresség megtanított minket a türelemre, de az igazság napja közel, és mi készen állunk majd.

*("drow" <-- "word", ami azt jelenti: "szó" – a ford.)

(Az eredeti írás megtalálható a www.darkelf.org honlapon,

„I, Drow” címmel.)

Chloe